

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, 2019. szeptember 11. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

Az állatkínzás büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 3.Bf.510/2018/11. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott személyazonosító igazolványának száma E.

A harmadfokú eljárásban felmerült 11.050 (tizenegyezer-ötven) forint büntügyi költséget a vádlott köteles külön felhívásra az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Dabasi Járásbíróság a 2018. április 11. napján kihirdetett 6.B.81/2017/35. számú ítéletével a vádlottat az ellene állatkínzás büntette [Btk. 244. § (1) bekezdés a) pont, (2) bekezdés a) pont] miatt emelt vád alól felmentette. Az eljárás során lefoglalt ebek lefoglalását megszüntette és a vádlott részére kiadni rendelte, míg a nyomozás során lefoglalt és a tárgyaláson csatolt DVD-ről akként rendelkezett, hogy - a lefoglalás megszüntetése mellett - azt az iratok mellékleteként kell kezelni. Rendelkezett arról is, hogy az eljárás során felmerült büntügyi költséget az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, bűnösségének megállapítása és büntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést, az elsőfokú bíróság ítéletét a vádlott és védője tudomásul vette..

A fellebbezés folytán másodfokon eljáró Budapest Környéki Törvényszék a 2019. február 14. napján megtartott nyilvános tárgyaláson kihirdetett 3.Bf.510/2018/11. számú ítéletével a járásbíróság ítéletét megváltoztatta, a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 244. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő állatkínzás büntetben. Ezért a vádlottat 2 évre próbára bocsátotta. Az eljárás során lefoglalt két ebet elkobozni rendelte, a DVD-re, mint bűnjelre vonatkozó rendelkezést helybenhagyta. A büntügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezést is megváltoztatta, és a vádlottat kötelezte az első- és másodfokú eljárás során felmerült büntügyi költség állam javára történő megfizetésére.

A Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, súlyosítás érdekében, míg a vádlott és védője felmentés céljából jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.146/2019/3. számú átiratában a védelmi perorvoslatokat alaptalannak minősítette, egyszersmind az ügyészi fellebbezést fenntartotta.

Kifejtette, hogy az eljáró bíróságok a bizonyítást a perrendi szabályok megtartásával folytatták le. Törvényesen járt el a másodfokú bíróság akkor is, amikor az elsőfokú ítélet részleges megalapozatlanságát a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján, felvett bizonyítás útján kiküszöbölte, a bizonyítással érintett körben eltérő tényállást és annak alapján bűnösséget állapított meg.

Álláspontja szerint a vádlott terhére megállapított bűncselekmény minősítése törvényes, miként a bírói gyakorlatra utalás is helytálló, mely szerint az állatkínzás büntette passzív magatartással, az állat életfeltételeiről való gondoskodás elmulasztásával is megvalósítható.

A joghátrány megválasztása körében az azt befolyásoló körülményeket hiánytalanul számba vette a törvényszék, de nem a súlyuknak megfelelően értékelte. Az elkövetett bűncselekmény konkrét tárgyi súlya az enyhítő körülmények túlsúlya ellenére is intézkedés helyett büntetés kiszabását teszi indokolttá.

Indítványozta ezért, hogy a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét változtassa meg, és a vádlottal szemben végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett börtön fokozatú szabadságvesztést szabjon ki azzal, hogy végrehajtásának elrendelése esetén a vádlott a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb 3 hónapnak a kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra, egyebekben a másodfokú ítéletet hagyja helyben.

A védő fellebbezésének írásbeli indokolásában arra hivatkozott, hogy a vádlotti védekezésre és az ügy sajátosságaira tekintettel perdöntő jelentősége van az eljárás során meghallgatott a tanú1, valamint az igazságügyi állatorvos szakértő által előadottnak. A védő a tanúvallomással és a szakértői véleménnyel kapcsolatosan kifogásokat fogalmazott meg a következők szerint: a tanú1 állatorvos a kutyákat 5-5 percig vizsgálta a kutyák elszállítását követően 9 nappal, fényképfelvételek ekkor sem készültek az állatokról. Ez kérdésessé teszi, hogy a vizsgálat alapján leírtak szolgálhatnak-e egy szakértői vélemény alapjául úgy, hogy a szakértő nem látta a kutyákat, kizárólag iratokból dolgozott. A szakértői vélemény alapját képezték az Állatotthon Alapítványnál a tanú2 által készített feljegyzések is - állatnapló - amelyek a védelem álláspontja szerint nem tekinthetők perdöntő bizonyítéknak, tekintettel arra, hogy milyen módon került sor a kutyák elhozatalára a vádlott tulajdonát képező ingatlanról.

A védelem vitatta a másodfokú bíróság azon megállapítását is, hogy pontosan meg lehetett volna állapítani azt, hogy a kutyák 2016. augusztus 20. napján milyen állapotban voltak, nevezetesen hogy senyves kondícióban lettek volna. A vádlott a kutyák takarmányozásával, etetésével kapcsolatosan pontosan, részletekbe menően tett vallomást, mely alapján elképzelhető, hogy nem a szakmai szttenderdek, ajánlások alapján táplálta a kutyáit, azonban őket nem kívánta sanyargatni. Elutazásának idejére volt, aki felügyelt a kutyákra, élelemmel és ivóvízzel ellátta őket.

A védő végül arra hivatkozott, hogy a másodfokon lefolytatott bizonyítás eredményeként nem sikerült kétséget kizáróan bizonyítani a vádlott bűnösségét állatkínzás büntetében, a szakértőtől további érdemi információt nem sikerült nyerni, mint amit az elsőfokú bíróság figyelembe vett, a kétséget kizáróan nem bizonyított tény pedig a vádlott terhére nem értékelhető, így a vádlott felmentését indítványozta.

Az ügyészi fellebbezéssel kapcsolatosan kifejtette, hogy a büntetlen előéletű vádlottal szemben végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása megtorló jellegű volna, amit nem indokol a vádlott személyisége és a cselekmény tárgyi súlya sem. Ezért az ügyészi fellebbezés elutasítását, alternatív indítványként megrovás alkalmazását kérte.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 620. § (1) bekezdése alapján az ügyet nyilvános ülésen bírálta el.

A harmadfokú nyilvános ülésen az ügyész a fellebbezést az írásbeli átiratban foglaltak szerint fenntartotta és indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság ítéletét a Be. 624. § (1) bekezdése alapján változtassa meg a vádlottat a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján ítélje börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, melynek végrehajtását a Btk. 85. § (1) bekezdése alapján próbaidőre függessze fel.

A vádlott védője a felmentést célzó fellebbezését az írásban indokoltak szerint változatlan tartalommal fenntartotta,

A vádlott a nyilvános ülésen - megismételve az eljárás korábbi szakaszában tett nyilatkozatait - felmentését kérte. Felszólalásában arra hivatkozott, hogy az állatokról elutazása idejére megfelelően gondoskodott, részükre elegendő élelmet rakott ki az ingatlanon, ivóvizük pedig volt az állatoknak.

A Fővárosi Ítéltábla a harmadfokú felülbírálat során megállapította, hogy a fellebbezések egyike sem alapos.

Miután a másodfokú bíróság az elsőfokon felmentett vádlott bűnösségét állatkínzás büntetében megállapította, megnyílt a Be. 615. § (1) és (2) bekezdés a) pontja alapján a harmadfokú eljárás lehetősége.

Az ítéltábla mint harmadfokú bíróság a kétirányú fellebbezések folytán a Be. 618. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja alapján a másodfokú bíróság ítéletét, és - figyelemmel a Be. 618. § (1) bekezdés b) pontjára - az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki milyen okból fellebbezett.

Az eljárási szabályok megtartásának vizsgálatakor figyelembe kellett venni, hogy az elsőfokú eljárás az 1998. évi XIX. tv. szabályai szerint folyt, így a Be. 870. § (1) bekezdésében írtak szerint az akkor hatályos perrendi szabályok alapján kellett megítélni az elsőfokú bírósági eljárás törvényességét, míg a másodfokú eljárás idején már a jelenlegi eljárási törvény volt hatályban. A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az első- és másodfokon eljáró bíróság a perrendi szabályokat egyaránt megtartotta. A másodfokú eljárásban a Budapest Környéki Törvényszék az eljárási szabályok szerint [Be. 606. § (1) bekezdés b) pontja] utalta a nyilvános ülésen az ügyet tárgyalásra, miután a részleges megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében bizonyítást rendelt el.

A Be. 619. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta, kivéve, ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan.

A harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét részben megalapozatlannak tartotta a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontjában meghatározott okból, azaz az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg. A Be. 619. § (3) bekezdés szerint eljárva a harmadfokú bíróság az elsőfokú, illetve a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok alapján a másodfokú bíróság

tényállását a 4. oldal 5. bekezdés 2. sorát az alábbiakkal egészíti ki: ... senyves kondíciójúvá váltak, azaz a fajtára jellemző 30 kg súlyhoz képest a T nevű kutya súlya az otthonba szállításakor 19.9 kg, Frenetika súlya pedig 25.1 kg volt. Az így kiegészített tényállás minden tekintetben mentessé vált a Be. 592. § (2) bekezdésében meghatározott hiányosságoktól, így a harmadfokú eljárásban is irányadó.

Helyesen állapította meg a törvényszék azt, hogy csak az állatok takarmányozásával kapcsolatosan vizsgálhatta a vádlott magatartását, miután a vádirati tényállást az ügyész az elsőfokú tárgyaláson módosította.

A másodfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság tényállása több okból megalapozatlan volt. Az elsőfokú bíróság tévesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy a tanúl tanúvallomását, az állatokról készült kórlapokat, valamint a szakértői véleményét kirekesztette a bizonyítékok közül.

Helyes a törvényszék azon álláspontja is, miszerint az ebek egészségi állapotára vonatkozó tények szakkérdésnek minősülnek, melyek megválaszolása szakértői feladat. Ezért abban az esetben, ha a járásbíróság a beszerzett szakértői véleményt aggályosnak tartotta, akkor kiegészítő szakértői vélemény beszerzése vagy új szakértő kirendelése lett volna szükséges.

A tényállás megalapozatlansága a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás - a tanúl és az igazságügyi szakértő meghallgatása - eredményeként kiküszöbölhető volt. A törvényszék a tárgyaláson a tanúl meghallgatásával tisztázta, hogy az állatorvos a szakértői vélemény alapját képező kórlapokat az ebek egészségi állapotára - amelyeken az állatok vizsgálatkori súlya is szerepelt - az általa személyesen elvégzett vizsgálat alapján állította ki. Tisztázta azt is, hogy a kutyák viselkedésére vonatkozó megállapítások származtak az állatvédők elmondásaiból, a rendelőben az ebek nyugodtan túrték a vizsgálatot. A szakértő az állatok súlyára vonatkozó megállapításait a kórlapokon feltüntetett adatok alapulvételével tette. Szakvéleményét pedig annak ismeretében adta, hogy az állatok kórlapon rögzített súlya az elszállításuk után 9 nappal mért súlyuk, adat pedig csak arra vonatkozóan állt rendelkezésre, hogy az állatok a 9 nap alatt megfelelően voltak táplálva. A vizsgálat időpontjában a T nevű kutya súlya 23.30 kg, Frenetika súlya pedig 27.20 kg volt. Mindkét kutya esetében az állatorvos megállapította, hogy az állatok kondíciója a vizsgálat időpontjában is a fajtára jellemzőnél rosszabb volt (nyom. iratok 70., 72. oldal).

Az iratok alapján (nyom irat 96., 98. oldal) a harmadfokú bíróság rögzítette az állatok elszállításakor mért súlyát, melynek figyelembe vételével a szakértői vélemény azon megállapítása, hogy a megfelelő táplálás mellett az állatok a 9 nap alatt híztak minimum 2-2 kg-ot, a feltalálási testtömegük így ennél kevesebb lehetett, nem vet fel kétséget. A kórlapon feltüntetett adatok alapján állapította meg a szakértő szakvéleményében azt, hogy az ebek a normálisnál gyengébb, senyves kondíciójúak voltak, megállapításait az állatok feltalálásakor mért súlya megerősíti.

Nem helytálló a védelem azon érvelése sem, hogy az ebek lefoglalásakor nem készültek felvételek, így az állatokat csak a tanú2 látta, akit a védelem nem tekintett elfogulatlannak. A másodfokú bíróság az iratok tartalmával egyezően állapította meg, hogy a tanú2-n kívül az ebeket elszállításukkor a rendőrök, állatvédők is látták, az eljárás maga lakossági bejelentésre indult - amelyet maga a vádlott sem vitatott, hiszen az eljárás során arra hivatkozott, hogy sejti, ki lehet a névtelen bejelentő. Ezen túlmenően a helyszínen tapasztalt körülményekről készültek videó és fényképfelvételek, amelyek alapján a tartási körülmények is meghatározhatók voltak, és amelyeket a

tárgyaláson az elsőfokú bíróság is megtekintett. Az állatok súlyát is rögzítő naplóban a tanú2-n kívül az otthon dolgozóinak a feljegyzései szerepeltek a két kutya viselkedésről, táplálkozásáról tapasztalatról, nevük a naplóban fel volt tüntetve, így rögzíthető, a naplóban feltüntetett adatok nem kizárólag a tanú2-től származtak.

Tévesen hivatkozott a védő a fellebbezésében arra is, hogy a másodfokú eljárásban a szakértőtől további érdemi információt nem sikerült nyerni. A szakértő a tárgyaláson is hangsúlyozta, hogy az iratok alapján terjesztette elő szakvéleményét. Az iratok alatt az állatorvos által készített kórlapokat értette, azokat vette alapul. A másodfokú eljárásban tett tanúvallomás alapján pedig egyértelműen megállapítható volt, hogy a kórlapokon az állatok egészségi állapotára vonatkozó adatok az állatorvos által személyesen elvégzett vizsgálaton alapultak. Mindezekre tekintettel pedig tisztázható volt, hogy az állatok állapotára vont következtetést a szakértő nem a védelem által kifogásolt a tanú2-től származó információkra alapozta.

A vádlott a másodfokú tárgyaláson részletesen beszámolt arról, hogy a kutyákat hogyan és milyen étellel táplálta, valamint arról is, hogy milyen módon kívánt róluk gondoskodni azon az egy héten, amíg nem volt otthon. A szakértő éppen a vádlotti vallomás ismeretében tette azt a megállapítását, hogy a vádlott nem megfelelően gondoskodott az állatokról, ami a senyves állapotukhoz vezetett.

A vádlott az eljárás korábbi szakaszában nem, csak az elsőfokú bírósági tárgyaláson hivatkozott arra, hogy egy ismerőst, Siska Ferencet kérte meg arra, hogy az elutazását követő három nappal nézze meg a kutyákat. Megállapítható tehát, hogy három napig biztosan senki nem gondozta az állatokat a vádlott által tudottan sem, ami az egyébként is elégtelen táplálás mellett az állatok állapotának romlását eredményezte.

Mindezek alapján nem osztotta a harmadfokú bíróság az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy az állatok felügyeletéről a vádlott megfelelően gondoskodott, különös tekintettel arra, hogy az állatok védelméről és kíméletéről szóló 1998. évi XXVIII. törvény 4. § (3) bekezdése értelmében az állattartónak gondoskodnia kell az állat igényeinek megfelelő rendszeres, de legalább napi egyszeri ellenőrzéséről. Megerősíti mindezt a helyszínen jelen volt rendőrök vallomása is, akik az ingatlanon a kutyák táplálására szolgáló élelmet nem találtak.

A harmadfokú bíróság fentiek alapján megállapította, hogy a másodfokú eljárásban felvett bizonyítás eredményként a törvényszék megalapozottan állapított meg a bizonyítással érintett körben eltérő tényállást, amely összhangban áll az iratok tartalmával, és - a már ismertettek szerint a harmadfokú bíróság által helyesbített tényállás - nem szenved a Be. 592. § (2) bekezdésében meghatározott hiányosságokban.

A másodfokú bíróság a megalapozott tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére. A bűncselekmény minősítése is törvényes, helytálló a másodfokú bíróság bírói gyakorlatra utalása is, miszerint az állatkínzás büntette passzív magatartással, az állat életfeltételeiről való gondoskodás elmulasztásával is megvalósítható.

Mivel a védő felmentést célzó fellebbezése a másodfokú bíróság által mérlegeléssel megállapított tényállást támadja a vádlott védekezésének elfogadása érdekében, új bizonyítékok hiányában ez a felülmérlegelés tilalma folytán a harmadfokú eljárásban sikerre nem vezethetett.

A másodfokú bíróság a vádlott javára és terhére szóló bűnösségi körülményeket hiánytalanul sorolta

fel, és azokat súlyuknak megfelelően értékelte, helyesen választotta meg a büntetlen előéletű vádlottal szemben alkalmazandó joghátrányt is. Mindezek alapján az ügyészség súlyosításra irányuló fellebbezése nem alapos, csakúgy, mint a védelemnek a megrovás alkalmazására tett indítványa. A másodfokú bíróság által alkalmazott intézkedés, és annak tartama megfelelően szolgálja a büntetési célokat.

A másodfokú bíróság egyéb rendelkezései is törvényesek.

A fentiekre figyelemmel a harmadfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 3.Bf.510/2018/11. számú ítéletét a Be. 623 §-a alapján helybenhagyta.

A harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés - figyelemmel a Be. 617. §-ára -- Be. 613. § (1) bekezdésén alapul.

, 2019. szeptember 11.

dr. Magócsi István s.k.
a tanács elnöke

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k.
előadó bíró

dr. Feledi Tamás s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 3.Bf.510/2018/11. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 5.Bhar.117/2019/6. számú végzése folytán 2019. szeptember 11. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. szeptember 11.

dr. Magócsi István s.k.
a tanács elnöke